

50:1-46 – Împotriva Babilonului (prima parte)

Secțiunea dedicată Neamurilor se încheie cu profețiile rostite împotriva Babilonului, căruia i se alocă și cea mai mare cantitate de text. Nu este întâmplător acest lucru. Celelalte Neamuri aveau să fie pedepsite prin Babilon. Domnul anunță că DUPĂ ce Neamurile vor fi pedepsite prin Babilon, El Însuși va pedepsi și Babilonul. De asemenea, căderea Babilonului era stâns legată de restaurarea lui Israel (vezi Ieremia 25, Ieremia 29). De aceea profetul insistă pe căderea Babilonului. Aceste profeții au fost scrise pe când Babilonul era în apogeul puterii sale și părea invincibil. Aceste profeții aveau menirea să desființeze mitul invincibilității Babilonului și să întărească credința rămășiței evreilor care mai aștepta repatrierea. Ca repatrierea să poată avea loc, trebuia mai întâi să fie pedepsit Babilonul. De aceea profeția e plină de multe imagini și expresii care să transmită ideea certitudinii căderii ulterioare a Babilonului. Profeția e ca o avalanșă de imagini ale distrugerii îndreptate împotriva Babilonului și Domnul pare să nu mai conțină repetând în fel și chip că țara Haldeilor va fi și ea pustiită. Având în vedere dezamăgirea din inima evreilor de după căderea Ierusalimului, era nevoie de această insistență pe tema pedepsirii Babilonului.

Se anunță pedepsirea cetății Babilonului, idolilor Babilonului (v.2), împăratului Babilonului și țării acestuia (v.18), căpeteniilor, vrăjitorilor, vitejilor, locuitorilor și cailor (v.35-37). Mânia Domnului va pârjoli TOT Babilonul, tot ceea ce înglobează și reprezintă Babilonul. Se insistă pe facerea de rușine a idolilor Babilonului (Bel, Marduk). Într-adevăr, ascensiunea Babilonului era interpretată ca o dovadă a puterii și supremației zeilor acestora. Căderea Babilonului însemna și smerirea zeilor Babilonului, la fel cum înfrângerea Egiptenilor de la Marea Roșie și ieșirea evreilor din Egipt a însemnat o judecare a zeilor Egiptului. Babilonul este un termen folosit atât pentru cetatea Babilon cât și pentru statul din jurul acestei oraș. De aceea uneori e dificil în text să deosebim dacă profeția are în vedere cetatea, țara sau și cetatea și țara. Acest aspect devine și mai important atunci când analizăm modul în care s-a împlinit profeția. După cum vom vedea mai târziu, în 539 î.d.H cetatea Babilonului a fost cucerită de Cir fără a fi asediată sau distrusă. Deci în ce măsură profeția s-a împlinit sau nu în anul 539?

Profeția insistă că pedepsirea Babilonului va marca momentul restaurării lui Israel. Astfel odată cu distrugerea Babilonului:

- Copiii lui Israel și copiii lui Iuda vor merge plângând și vor căuta pe Domnul.
- Vor întreba de drumul către Sion.
- Vor dori să se alipească de Domnul pe temeiul unui legământ veșnic – probabil o aluzie la legământul cel nou din Ieremia 31.

- Israel va fi adus înapoi de Domnul în țară, stăpânind atât în Sud (fostul regat Iuda) cât și în Nord (fostul regat Israel).
- Nelegiuirea lui Israel nu se va mai găsi deoarece Domnul va ierta rămășița care va fi lăsată.

Observăm că întoarcerea fizică în țară este precedată de o întoarcere a inimii lor către Dumnezeu. Căderea Babilonului nu doar că pare să coincidă cu căința mult așteptată a robiei lui Israel. Ea pare și să contribuie la nașterea acestei căințe. Evenimentul căderii Babilonului are un rol de trezire spirituală în mijlocul lui Israel. Astfel, pedeapsa Babilonului înseamnă cu mult mai mult decât pedeapsa Asiriei. Nu este doar un act de pedeapsă a uneltei nimicirii folosite de Dumnezeu în istorie. Este o pedeapsă care marchează și determină pocăința rămășiței lui Israel. Or știm că pocăința rămășiței lui Israel este CHEIA restaurării tuturor lucrurilor și aducerii împărăției mesianice pe pământ. Într-adevăr, în plan imediat istoric, mai întâi are loc căderea Babilonului și apoi urmează trezirea și repatrierea din Ezra cap.1. Dar și în cartea Apocalipsei, mai întâi are loc căderea Babilonului și apoi momentul glorios al revenirii lui Hristos.

Capitolul 50 dezvoltă și tema cauzei pedepsirii babilonului. Babilonul va fi nimicit de Domnul pentru că:

- S-a bucurat și s-a veselit când a jefuit moștenirea Domnului.
- A păcătuit împotriva Domnului.
- Domnul Se răzbună pe el.
- A luptat împotriva Domnului.
- Domnul Se răzbună pe Templul Său.
- S-a semețit împotriva Domnului, împotriva Sfântului lui Israel.
- Îngâmării sale.
- A apăsă pe copiii lui Iuda.
- Idolatriei lor.

Reiese foarte clar că motivul principal al nimicirii Babilonului este faptul că acesta a pustiit Ierusalimul, a omorât și asuprit pe copiii lui Iuda, și a dărâmat Ierusalimul și Templul. Dar nu a făcut toate aceste lucruri la porunca Domnului și prin voia Domnului? Oare nu trebuia astfel pedepsit Israel pentru fărâdelegile lui? V.7 este extrem de interesant căci evidențiază tocmai încercarea de dezvinovățire a Babilonului:

- Toți cei ce-l găseau îl mâncau și vrăjmașii lor ziceau: Noi nu suntem vinovați fiindcă au păcătuit împotriva Domnului, Locașul neprihănirii, împotriva Domnului, Nădejdea părinților.

Dar Domnul nu consideră această scuză validă. Totuși de ce? A fost Babilonul doar un vas inconștient pe care Domnul l-a folosit pentru pedepsirea lui Israel? Se pare că da. Putea totuși fi un vas conștient și responsabil și să pustiască Iuda fără a fi ulterior pedepsit pentru aceasta? Greu să răspundem la această întrebare. Domnul poate folosi un vas pornit la rău pentru a-și împlini planurile și pedepsele. Acest lucru nu înseamnă că acel vas pornit la rău nu va fi pedepsit. Exemplul cel mai clar este diavolul însuși. El trage la carul lui Dumnezeu și lucrează (fără a voi) la împlinirea planurilor Sale. Dar aceasta nu înseamnă că nu va fi aspru pedepsit. Se pare că exact la fel a fost și Babilonul. Un popor dornic de putere, faimă și nimicire. Domnul a lăsat pe acest popor să rănească pe Iuda din pricina păcatelor lui Iuda. Dar VINA Babilonului de a fi dorit și înfăptuit răul împotriva poporului Domnului rămâne o realitate ce trebuie la rândul ei pedepsită. Știm că Israel a putut fi un vas conștient și responsabil pentru nimicirea popoarelor canaanite. Acest lucru ne arată că un popor poate fi o unealtă a pedepsei divine fără a fi ulterior pedepsit. Desigur esențială este motivația și ascultarea întru totul de poruncile Domnului. Dar Babilonienii deși au înțeles cauza pedepsirii lui Iuda (50:7), totuși s-au bucurat de căderea lui Iuda (50:11) și s-au semețit pentru că au distrus Templul lui Yahwe. Au profitat de acest context pentru a-și manifesta răutatea și mândria. Revenim totuși la întrebare. Popoarele canaanite au putut fi pedepsite printr-un popor sfânt. Dar putea Israel fi pedepsit printr-un popor sfânt? Remarcăm faptul că Nebucadnețar nu a primit poruncă directă ca să pedeapsă pe Iuda. El a avut dorința de putere și răzbunare. Ieremia l-a anunțat că Domnul a îngăduit cu un scop înălțarea sa în istorie. Dar el era un împărat mândru și idolatru. Nu era nici pe de parte ca Iosua, un slujitor al Domnului și un agent sfânt al mâniei divine. Totuși avea Nebucadnețar cale de ieșire din acest context? Ce putea face Babilonul pentru a nu fi pedepsit? Teoretic: putea renunța la idoli, putea alege să slujească pe Yahwe și să împlinească judecata Sa asupra neamurilor cu inima lui Iosua. Și în dreptul poporului Domnului și al Templului putea spune ca David de altădată: *nu ne putem atinge de Unșii Tăi și de Templul Tău!* Și totuși dacă Domnul ar fi insistat prin PORUNCĂ directă să ducă nimicirea până la capăt, atunci să o fi făcut plângând și cu inima strânsă, și nu cu ura, trufia și bucuria de care au dat dovadă Haldeii atunci când au pustiit Ierusalimul. Ar fi trebuit să împlinească judecata divină cu frică și cutremur, recunoscând că victoria nu a venit din puterea lor ci de la Domnul, și temându-se ei înșiși de o asemenea pedeapsă, deci învățând ei înșiși frica de Domnul. Dar Babilonul nu a făcut așa. Astfel, scuza din v.7 nu le diminuează vina ci le mărește vina. Dacă nu ar fi știut că Iuda este poporul Domnului, atunci vina ar fi fost mai mică. Dar tocmai pentru că au știut și totuși au dus la capăt pustiirea cu inimă largă, cu răutate, cu ură, trufie și bucurie, face ca vina lor să fie cumplit de mare. Dacă s-ar fi temut de Domnul, Babilonul nu ar fi profitat de situația de criză spirituală a lui Iuda, ci ar fi spus: *Doamne, ne e teamă să ne atingem de poporul Tău, de preoții Tăi, de Templul Tău!* Ne aducem aminte de

slujitorii lui Saul care au refuza să omoare pe preoți. Atunci Doeg Edomitul a îndeplinit el porunca lui Saul. Este posibil ca pedepsirea poporului Domnului să NU poate fi dusă la îndeplinire printr-un vas al neprihănirii, printr-un vas de cinste. Astfel Domnul nu a cerut lui Iosia sau lui Ieremia să dărâme Templul și să nimicească pe copiii lui Iuda. Domnul a dus întunecatul Babilon pentru a îndeplini această slujbă de ocară care nu putea aduce decât pedepsire în dreptul celui care îndrăzne să ducă la îndeplinire. Ceva de genul: *Fiul Omului trebuie să fie negreșit vândut, dar vai de acela prin care va fi vândut!* Ierusalimul trebuia să fie pedepsit, dar vai de acela prin care a fost pedepsit. Ai îndrăzni să execuți pe fiul împăratului, chiar dacă este vinovat și vrednic de moarte? Inima lui David a înțeles acest lucru: *De Unsul Domnului nu se poate atinge nimeni fără ca apoi să rămână nepedepsit. El va muri în patul său, sau pe câmpul de luptă, sau printr-un accident. Doar Domnul Se poate atinge de el. Vai de cine îndrăznește să se atingă de unsul Domnului!* Din această perspectivă, Babilonul dacă s-ar fi temut de Domnul, ar fi trebuit să refuze pustiirea Ierusalimului chiar dacă ar fi primit o poruncă divină directă în acest sens. Sunt deci slujbe istorice necesare dar care nu pot fi îndeplinite prin cel neprihănit. Sunt slujbe care pot fi îndeplinite doar prin cel nelegiuit, și vai de el după aceea! Se pare deci că la fel ca și Iuda, Babilonul a fost ales pentru această slujbă, nu pentru că era un neam mai răsărit, ci pentru că era unul din cele mai nelegiuite neamuri. Amploarea vrăjitoriei și ocultismului din Babilon pare a confirma această ipoteză. De aceea vina Babilonului devine mult mai mare ca cea a neamurilor din cap.46-49. La multele sale păcate Babilonul îl adaugă și pe acela de a se atinge de poporul Domnului și de Templul Său. Chiar dacă acțiunea Babilonului a fost în acord cu voința dreptății divine, Babilonul e considerat un vrăjmaș al Domnului care s-a semețit împotriva Domnului. De aceea Domnul Se va răzbuna pe el cu toată mânia Sa. De aceea pustiirea sa e totală și pentru totdeauna. La fel ca și Edomul, Babilonul va ajunge și el ca Sodoma și Gomora. Nu va mai fi niciodată locuit. Spre deosebire de Egipteni, Moabiți, Amoniți, Elamiți, nu se va mai bucura de o renaștere, de o a doua șansă, de mântuirea unei rămășițe. Va fi dat cu totul spre nimicire ca și popoarele canaanite. Dar cum se împlinesc această nimicire totală în istorie e o altă problemă care o vom dezbate după studierea celor două capitole destinate Babilonului. Deocamdată încercăm să analizăm conținutul profeției, ca și când am fi înaintea de anul 539. Adică nu suntem în primul rând preocupați de *CUM s-a împlinit profeția?* Ci mai degrabă de *CE spune profeția?*

Pentru a arăta și mai clar că pustiirea Babilonului este o pedeapsă pentru că acesta a pustiit Ierusalimul, Domnul ațâță împotriva Babilonului neamuri tot de la miază-noapte. Ne aducem aminte că în toată cartea Ieremia, Babilonul reprezenta pentru Ierusalimul apostat amenințarea de la miază-noapte. Acum pedeapsa Babilonului vine de la miază-noapte de Babilon. Acum Babilonul este cel care se înfioară când privește spre Nord. Pe plan istoric imediat, Mezii și Perșii (care se află mai la miază-noapte de Babilon) au fost cei care au pustiit Haldeea. Se insistă pe numărul mare de săgeți și de cai ai acestor popoare, fapt caracteristic pentru oștirile medo-persane. În ciuda pedepsei aduse mult vinovatului Babilon, în text întrezărim și glasul

îndurării Domnului față de Babilon. E adevărat că se întrezărește mult mai puțin decât în secțiunea dedicată celorlalte neamuri, dar totuși suntem surprinși să îl descoperim prezent. În 50:42 Babilonul este numită fiica Babilonului iar în 51:9 se vorbește despre o perioadă în care s-a căutat vindecarea Babilonului.

Profeția, cum am menționat deja, vrea să transmită că nimicirea Babilonului este o certitudine. Astfel se repetă în fel și chip tema nimicirii. Se insistă că Domnul Însuși va pedepsi Babilonul. Se subliniază că e vorba de o hotărâre luată de Domnul Însuși împotriva țării Haldeilor. Iar în v.44 găsim aceeași expresie tulburătoare pe care am găsit-o în profeția rostită împotriva Edomului (vezi 49:19). Nemicirea vine de pe malurile îngâmfate ale Iordanului. Dar Iordanul nu este în zona de Nord a Babilonului, de acolo de unde vine Nemicitorul acestuia. Iordanul este asociat cu țara Domnului. Deși unealta mâniei divine este în Nord, sursa pedepsei este de la malurile Iordanului din țara sfântă acolo unde Domnul locuiește și acolo unde Babilonul a îndrăznit să răpună pe copiii Domnului. Cel ales de Domnul pentru nimicirea Babilonului este în plan istoric Cir, dar în plan mai îndepărtat pare a fi însuși Mesia. Cele trei întrebări din v.44 ne fac să ne temem de Domnul și să înțelegem că nimeni nu poate schimba ceva din hotărârea Sa împotriva Babilonului:

- *Cine este ca Mine?*
- *Cine-Mi va porunci?*
- *Și care căpetenie Îmi va sta împotrivă?*

În traducerea literală, a doua întrebare sună astfel: *Și cine Îmi va hotărî vremea?* Babilonul va fi nimicit doar la vremea hotărâtă. Deși decizia pedepsirii lui este DEJA luată, aplicarea efectivă a pedepsei va avea loc doar la vremea hotărâtă de Domnul. Și în mod cert, această vreme este vremea cea mai potrivită. Pentru noi e dificil să înțelegem vremea potrivită. Noi dorim ca lucrurile să se întâmple azi, mâine, imediat. Dar Domnul ține cont de o mulțime de factori și variabile de care nu avem habar. De exemplu: Domnul are în vedere umplerea paharului nelegiuirilor Babilonului, epuizarea căilor de vindecare a acestuia, evoluția spirituală a lui Israel, evoluția spirituală a celorlalte neamuri, momentul propice pentru înălțarea pe scena istoriei a mezilor și perșilor, creionarea unor paradigme teologice și escatologice în Sfânta Scriptură etc. Noi nu avem acces la aceste variabile. De asemenea mai sunt multe altele de a căror existență nici nu știm. Cum am putea deci noi hotărî vremea potrivită? Nu putem decât să așteptăm vremea hotărâtă de Domnul. Doar ea poate fi cea potrivită. Și până atunci, după cum vom vedea în cartea Habacuc, cel neprihănit va trăi prin credință.

Capitolul 50 se încheie cu reacția neamurilor la auzul veștii căderii Babilonului:

- De strigătul luării Babilonului se cutremură pământul și se aude un strigăt de durere printre Neamuri.

Căderea Babilonului este un eveniment cu răsunet mondial. Cetatea mândră care credea că nu va cunoaște văduvia este zdrobită deodată și fără leac. Neamurile se înspăimântă, se cutremură. Dar în același timp Neamurile pare a plânge Babilonul. Doar Israel se bucură de căderea Babilonului. Neamurile par a plânge Babilonul. Aceasta arată o simpatie a Neamurilor față de Babilon. Deși Babilonul a pus stăpânire pe Neamuri, Neamurile plâng Babilonul. Oare de ce? Nu ne sunt date aici motivele plânsului lor. Să nu uităm însă că Babilonul era un loc al idolatriei, vrăjitoriei, îndumnezeirii, luxului și slavei. Oare nu acestea sunt lucrurile la care visau Neamurile? Babilonul promova calea îndumnezeirii și păcatului, spre deosebire de cetatea Sionului din vremea lui David care promova sfințenia și închinarea față de Creator. De asemenea, Babilonul, o mare putere comercială a încurajat globalizarea comerțului și a făcut posibilă îmbogățirea multora. Spre desobire de Asiria care a fost un imperiu al terorii, Babilonul mai degrabă a fost unul al libertăților și dezvoltării zonelor cucerite. Iată suficiente motive pentru neamurile idolatre să jelească Babilonul, cetatea mult iubită și admirată de cei ce vroiau să trăiască ca dumnezei. Neamurile s-au bucurat de căderea Sionului și au jelit la căderea Babilonului. Neamurile iubeau întunericul. Astfel s-au bucurat când cetatea luminii a fost înghițită de întuneric, și au jelit când cetatea întunericului a fost pedepsită.

51:1-64 – Împotriva Babilonului (a doua parte)

Capitolul 51 în cea mai mare parte continuă și dezvoltă temele identificate în capitolul 50. Vom urmări cu interese identificarea nuanțelor noi. Se insistă din nou pe MOTIVUL distrugerii Babilonului. Distrugerea Babilonului este un act de răzbunare a Domnului față de nimicirea Sionului și poporului din Iuda:

- țara Haldeilor este plină de nelegiuri împotriva Sfântului lui Israel.
- este o vreme de răzbunare pentru Domnul! El îi va răsplăti pentru faptele lui.
- Domnul scoate la iveală dreptatea pricinii lui.
- Aceasta este răzbunarea Domnului, răzbunarea pentru Templul Său.
- Ai visterii nemărginite și lăcomia ta a ajuns la capăt.
- Idolii Babilonului sunt o nimica toată.
- Voi răsplăti Babilonului tot răul pe care l-a făcut Sionului sub ochii voștri.
- Așa zice locuitoarea Sionului: Sângele meu să cadă asupra locuitorilor Haldeii!

- Iată îți voi apăra pricina și te voi răzbuna!
- Voi pedepsi pe Bel în Babilon.
- Chiar și Babilonul va cădea, o morți ai lui Israel, cum a făcut și el să cadă morții din toată țara.
- Căci Domnul este un Dumnezeu care răsplătește! El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui.

Chiar dacă se menționează din nou idolatria din Babilon, chiar dacă se are în vedere și mândria, bogăția și lăcomia Babilonului, motivul principal rămâne răzbunarea Sa pentru răul făcut poporului evreu, Ierusalimului și Templului. Ni se întărește convingerea că slujba pedepsirii Sionului este o slujbă de ocară, și vai de acela prin care se realizează ea. Ne aducem aminte și de vorbele Mântuitorului: ***Căci nu se poate să nu vină pricini de păcătuire. Dar vai de acela prin care vin!*** Nu se putea ca Ierusalimul să nu fi fost pedepsit, Dar vai de acela prin care a venit pedeapsa asupra Ierusalimului. Pentru că Babilonul a fost unul din locurile cele mai întunecate ale idolatriei și îndumnezeirii, de aceea a primit el această slujbă de ocară în istorie!

În capitolul 51 Domnul descoperă identitatea neamurilor din Nord care vor nimici Babilonul. E vorba de Mezi (v.11). Cum am menționat deja în cap.51 și glasul îndurării Domnului față de Babilon devine mai clar. Babilonul este numită din nou fiică în v.33, iar în v.8-9 se vorbește de încercarea vindecării acestuia:

- Deodată cade Babilonul și este zdrobit! Văitați-l, aduceți leac alinător pentru rana lui; poate că se va vindeca! Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l și haidem fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri și se înalță până la nori.

În cele din urmă și Haldeii au fost creați tot de Yahwe, și Babilonul este tot una din fiicele Sale. Da. Domnul e hotărât să dea pedeapsă Babilonul pentru că a mâncat carnea poporului Său Israel. Dar Babilonul este și el făptura mâinilor Sale. Nu este un străin pentru Yahwe. Dacă auzim de un străin care comite fapte oribile, am spune fără ezitări: să fie pedepsit! Dar dacă acel om este fiul nostru, oare am putea spune la fel: să fie pedepsit!? Deși am fi de acord cu vina sa, nu ne-am grăbi să aducem pedeapsa finală, am încerca mai întâi să îl recuperăm, să căutăm o cale de vindecare, de reconciliere, de salvare, și după ce am epuizat toate mijloacele, apoi, cu greu, și cu inima strânsă am accepta îndeplinirea pedepsei. Iată de ce adesea nu pricepem inima Domnului. Pentru că pentru noi Babilonul și majoritatea oamenilor sunt niște străini....Dar pentru El Babilonul e fiica Sa și orice om este copilul Său. David a înțeles cel mai bine dilema din inima Domnului. Absalom, fiul său, l-a ucis pe Amnon, celălalt fiu al său. David

iubea pe Amnon, deci trebuia să pedepsească pe ucigașul acestuia. Dar acesta e tot fiul său! Da, Babilonul nimicise cu bucurie Sionul. Dar și Babilonul era o fiică a lui Yahwe. E adevărat că Sionul era de două ori fiică a lui Yahwe. Dar Babilonul nu era un străin pentru Yahwe. Iată de ce Yahwe nu se grăbește să pedepsească Babilonul. Îl lasă pe Daniel ca martor al Său în Babilon pentru a încerca vindecarea Babilonului. Doar după ce constată că Babilonul a refuzat orice tratament de vindecare, aduce judecata, gândindu-se la iubirea Sa față de Sion. Cel ce iubește Sionul nu poate lăsa Sionul nepedepsit. Dar Cel ce iubește Sionul, iubește și Babilonul. În cele din urmă Babilonul va fi nimicit din pricina iubirii față de Sion. Actul judecării devine o manifestare a iubirii. Dumnezeu iubirii nu poate lăsa nepedepsit pe cel care rănește pe cel pe care-l iubește. Un Dumnezeu al iubirii nu poate fi decât și un Dumnezeu al dreptății și răzbunării.

Dumnezeu nu ascunde faptul că Babilonul a fost în mâna Sa un ciocan și o unealtă de război prin care și-a împlinit judecățile printre Neamuri (vezi 51:7, 20-23). Dar acest fapt nu reprezintă o scuză, o justificare pentru Babilon, o dezvinovățire prin care poate scăpa de pedeapsă. După cum am argumentat deja, Babilonul a fost un vas de ocară inconștient și iresponsabil ca și Iuda. De aceea, faptul că Domnul și-a împlinit lucrarea prin el, nu-i va diminua deloc din vină. Chiar dacă cineva este un vas sfânt și responsabil prin care Domnul lucrează, el tot poate fi pedepsit dacă după finalizarea lucrării Domnului se mândrește sau se lenește. Dar cu atât mai mult va fi pedepsit cel care a fost un vas de ocară care nu a urmărit împlinire voii Domnului ci a propriilor sale poftă. În capitolul 51 profeția creionează un contrast mai clar între Yahwe Creatorul și idolii Babilonului care nu sunt decât minciună și deșertăciune. Pasajul din Ier.51:15-19 ne aduce aminte de aceeași tematică dezvoltată în Ieremia cap.10.

Capitolul 51 insistă și el pe o nimicire rapidă, totală și pentru totdeauna. Este nimicită țara, locuitorii lui dar și CETATEA. Sunt mai multe versete care insistă pe căderea efectivă a cetății, care era de fapt inima țării, căci Babilonul ca țară s-a dezvoltat în jurul cetății Babilon. Înainte de a fi un imperiu era mai degrabă o cetate-stat decât o țară-stat. Astfel căderea Babilonului fără căderea cetății Babilon ar fi o evidentă contradicție. Iată versetele care vorbesc despre o cădere rapidă a cetății Babilon:

- Deodată cade Babilonul și este zdrobit! (v.8)
- Străpunși de lovituri pe ulițele Babilonului (v.4)
- Înălțați un steag împotriva zidurilor Babilonului! Întăriți-i străjile, puneți caraule, întindeți curse! (v.12)
- Se întâlnesc alergătorii, se încrucișează solii, ca să vestească împăratului Babilonului, că cetatea este luată din toate părțile (v.31)

- Babilonul va ajunge un morman de dărâmături, o vizuină de șacali, un pustiu și o batjocură. și nu va mai avea locuitori. (v.37)
- Cetățile Babilonului au ajuns un pustiu...(v.43)
- Chiar și zidul Babilonului va cădea (v.44)
- Așa vorbește Domnul oștirilor: Zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate, și porțile lui cele înalte vor fi arse de foc. Astfel popoarele muncesc degeaba și se trudesesc pentru foc! (v.58)

Este cât se poate de clar că profeția anunță și o distrugere efectivă a cetății Babilon. Toate bogățiile neamurilor erau aduse în cetatea plină de lux a Babilonului. Dar pentru că cetatea va fi arsă, înseamnă că toate neamurile muncesc degeaba și se trudesesc pentru foc! Or acest lucru nu s-a întâmplat în 539. Reținem acest fapt pentru o discuție ulterioară.

Tema hotărârii de nestrămutat a Domnului de a pedepsi Babilonul este prezentă și în cap.51. În 51:14 Domnul jură pe Sine că Babilonul va fi sortit nimicirii. Cel ce a jurat pe Sine că va restaura Sionul, acum jură pe Sine că Babilonul va fi nimicit pentru totdeauna. Ce contrast între soarta Sionului și cea a Babilonului. Dacă în cap.50 se insistă pe reacția pământului la căderea Babilonului (pământul se cutremură și printre neamuri se aude un strigăt de durere), capitolul 51 ne descoperă și reacția cerului la căderea Babilonului:

- Cerurile și pământul cu TOT ce cuprinde ele, vor striga de bucurie asupra Babilonului! (52:48)

Suntem însă uimiți că și TOT pământul se bucură de căderea Babilonului. Dar cum rămâne cu cutremurul și strigătul de durere dintre Neamuri? Se pare că în ce privește pământul sunt două faze ale reacției față de căderea Babilonului. În primă fază există acel strigăt de durere al neamurilor, ca apoi TOT ce este pe pământ să se bucure. Dar CE anume și cum s-a produs această schimbare a atitudinii pământului față de căderea cetății întunecate? Vom reține întrebarea pentru o discuție ulterioară.

O temă interesantă din cap.51 este îndemnarea copiilor Domnului de a fugi din Babilon. Această temă este prezentă și în cap.50, dar este mai clară în cap.51. Evreii au fost mai întâi îndemnați să părăsească Ierusalimul pentru a rămâne cu viață și a fi duși în Babilon. Acum sunt îndemnați să părăsească Babilonul:

- Fugiți din Babilon, ieșiți din țara Haldeilor, și mergeți ca niște țapi în fruntea turmii! Căci iată voi ridica și voi aduce împotriva Babilonului o mulțime de neamuri mari din țara de la miazănoapte; se vor înșirui în șiruri de bătaie în țara

împotriva lui și vor pune stăpânire pe el; săgețile lor sunt ca ale unui războinic iscusit, care nu se întoarce cu mâinile goale. (50:8-9)

- Fugiți din Babilon și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pieriți în pierirea lui! Căci aceasta este o vreme de răzbunare pentru Domnul! El îi va răsplăti după faptele lui. (51:6)
- Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu, și fiecare să-și scape viața, scăpând de mânia aprinsă a Domnului! (51:45).

Pasajele sunt câte se poate de clare. La fel ca și în contextul căderii Ierusalimului, evreii sunt îndemnați să părăsească cetatea Babilonului înainte de revărsarea mâniei divine pentru a nu pieri împreună cu el. Nu ni se spune însă CÂND să plece evreii din Babilon și nici care e semnul care arată că nimicirea cetății este aproape. Dar Daniel și ceilalți evrei sunt prezenți în cetate în ziua căderii ei în 539. Nu părăsesc cetatea înainte și nici nu sunt atinși de pedeapsă. Cum se împacă aceste profeții cu ceea ce este descris în Daniel cap.5?

În cap.51 nu se vorbește explicit despre întoarcerea în Canaan, dar se menționează faptul că în contextul căderii Babilonului fiecare se va întoarce în țara lui (51:9). Babilonul devenise un conglomerat de neamuri, de populații. În contextul căderii lui, prin Edictul lui Cir, nu doar evreii ci și multe alte neamuri s-au întors în țara lor de origine (vezi Ieremia cap.12b).

Pare a fi vremea să deschidem acea dezbatere pe care tot am anunțat-o despre împlinirea profeției. Datele istorice ne spun următoarele despre Babilonul antic:

- Perșii au cucerit orașele Opis și Sipar cu câteva săptămâni înainte de cucerirea Babilonului.
- În 539 î.H. Cucerirea cetății de către Cyrus s-a realizat fără asediu prelungit și fără distrugerea cetății. Sunt două variante care nu se exclud: cursul Eufratului a fost schimbat pentru a se putea astfel pătrunde în cetate fără a fi necesară dărâmarea zidurilor, și/sau preoții lui Marduk (aflați în conflict cu conducerea babiloniană) au deschis porțile cetății invadatorilor perși. Perșii au luat cetatea fără luptă, într-o singură zi, cum pare să confirme și Daniel cap.5. Perșii au omorât pe Belșatar și au întemnițat pe Nabonidus (cei doi erau co-regenți), iar Babilonul a devenit o capitală persană secundară. De menționat că Nabonidus se mutase în capitala sa, Tema din Arabia, iar Belșatar a rămas în Babilon. Temându-se de amenințarea persană, Nabonidus s-a întors în Babilon în 543. Conform informațiilor de pe cilindrul lui Cir, el a adunat imaginile zeilor din tot imperiul și pentru prima dată

în 10 ani a ținut sărbătoarea anului nou în cinstea lui Marduk. Se neglija deci închinarea la Marduk, de unde și conflictul între preoți și împărat.

- Clădirile principale au fost cruțate și statuiele și templele au fost restaurate.
- În 539-538 se dă Edictul lui Cir prin care atât evreii cât și alte populații ale imperiului se pot întoarce în țara lor de origine.
- Toți regii persani care au urmat s-au intitulat și regi ai Babilonului. Cir însuși a considerat că ascensiunea sa și cucerirea cetății s-a datorat sprijinului primit de la Bel Marduk.
- Babilonul ca și în vechime, a fost centrul unor noi revolte conduse de Nidintu-Bel în 522 î.Hr. și de Araka în 521 î.Hr. , de Belshimanni și Shamash-eriba în 482 î.Hr. În timpul suprimării acestuia din urmă Xerxes a cauzat anumite distrugerii în cetate în 478 î. Hr. De asemenea Xerxes a mutat statuia de 18 picioare înălțime a lui Marduk și a distrus Templul Esagila. De menționat de asemenea că religia persană aducea închinare în aer liber focului celui veșnic, și astfel de obicei nu dădea mare importanță întreținerii templelor. În timpul domniei persane multe temple antice au fost neglijate.
- Alexandru Macedon (356-323), după ce a cucerit imperiul persan a pus stăpânire și pe Babilon și a domnit în această cetate. Porțile cetății s-au deschis înaintea tânărului cuceritor și s-a și reînceput reconstruirea templului Esagila. A început să o reconstruiască. A dorit să o facă marea capitală a marelui său imperiu. Dar Alexandru Macedon a murit subit chiar în Babilon după întoarcerea din campania sa celebră din India.
- Babilonul a devenit parte a regatului lui Seleucus. Acesta a construit pe Tigru un nou oraș Seleucia. Acest oraș nou a concurat cu Babilonul și în 275 î.Hr a devenit oraș regal. Populația din Babilon a fost mutată în Seleucia și Babilonul nu a devenit decât un loc sacru arhaic. Până în sec. 1 î.Hr decăderea sa era totală. Totuși, texte cuneiforme precizează că templul lui Bel a continuat să existe cel puțin până în 75 d.Hr. Oricum orașul s-a transformat în ruine care au fost acoperite de pământ. Orașul cel vechi nu a mai fost nici până azi niciodată reconstruit sau locuit.

Toate aceste date ne arată cu claritate că la fel cum întoarcerea din robia babiloniană din vremea lui Cir a fost doar o împlinire parțială a profețiilor din Ieremia, la fel și căderea

Babilonului din 539 a fost tot doar o împlinire parțială sau o primă fază de împlinire a profețiilor din Ieremia cap.50-51. Într-adevăr, Imperiul Babilonian s-a destrămat sub puterea perșilor și cetatea a fost cucerită de aceștia, iar apoi mulți din evrei și mulți din alte neamuri s-au întors în țările lor. Dar Israel nu s-a căit ca națiune și nu a avut loc vindecarea Neamurilor. Cetatea nu a fost asediată, nici arsă în foc. Nu a avut loc o distrugere definitivă a cetății și nici o nimicire a locuitorilor și zeilor ei. Preoții au colaborat foarte bine cu Cir, iar Marduk a fost onorat de către perși. Ieremia 50-51 vorbește de o distrugere efectivă a cetății care v-a cutremura pământul, de o nimicire a tuturor căpeteniilor și locuitorilor ei. Așa ceva nu a avut loc. Mai degrabă Ierusalimul a fost cel care a fost ras din temelii de Babilonieni. Dar Babilonul nu a fost distrus de medo-perși. Da, e adevărat că în cele din urmă, după sute de ani a devenit o ruină care nu a mai fost restaurată niciodată. Dar Ieremia nu vorbește despre o astfel de decădere lentă a cetății în 5 secole, ci de o zdrobire deodată a cetății. De asemenea, observăm din Daniel cap.5 că Daniel se află în cetate când Babilonul este luat și nu fuge din cetate. El rămâne acolo și după luarea cetății de către perși. Dar în Ieremia 50-51 se avertizează ca evreii să părăsească cetatea ca să NU piară împreună cu ea. Or aspect spect al profeției nu are nici o împlinire în anul 539.

Acest lucru înseamnă că profeția are o a doua fază de împlinire, la finalul istoriei, în contextul restaurării finale a lui Israel. Va fi un nou Babilon care va face rău poporului Domnului, dar Domnul Își va răzbuna poporul, și va distruge Babilonul. Și când ultimul Babilon va fi distrus, atunci va avea loc restaurarea lui Israel și vindecarea Neamurilor. De data aceasta izbăvirea nu va veni prin Cir, ci prin Mesia, Cel pe care Cir îl prefigura. Profețiile din Isaia capitolele 13-14 confirmă această perspectivă escatologică a distrugerii Babilonului. În Isaia cap.13 căderea Babilonului coincide cu ziua Domnului, cu ziua judecării tuturor păcătoșilor de pe pământ:

6. Gemeți! căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic!
7. De aceea, toate mâinile slăbesc, și orice inimă omenească se topește.
8. Ei sunt năpădiți de spaimă, îi apucă chinurile și durerile, se zvârcolesc ca o femeie în durerile nașterii, se uită unii la alții încremeniți, fețele lor sunt roșii ca focul.
9. Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el.
10. Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui, și luna nu va mai lumina.
11. „Voi pedepsi – zice Domnul – lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi, pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori.
12. Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir.

13. Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelii de mânia Domnului oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse.

14. Atunci, ca o căprioară speriată, ca o turmă fără păstor, fiecare se va întoarce la poporul său, fiecare va fugi în țara lui.

Iar în capitolul 14, Israelul restaurat cântă o cântare de biruință împotriva împăratului Babilonului care-l asuprise și care lovise fără răgaz popoarele. Acest împărat al Babilonului îl prefigurează pe Anticrist cel în care luciferismul își atinge apogeul. Într-adevăr, în mândria împăratului Babilonului se oglindește mândria și răzvrătirea din cer a lui Lucifer:

3. Iar când îți va da Domnul odihnă după ostenele și frământările tale, și după aspra robie care a fost pusă peste tine,

4. atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului și vei zice: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat,

5. Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânilorilor.

6. Cel ce, în urgia lui, lovea popoarele cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea neamurile este prigonit fără cruțare.

7. Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie.

8. Până și chiparoșii și cedrii din Liban se bucură de căderea ta și zic: „De când ai căzut tu, nu se mai suie nimeni să ne taie!”

9. Locuința morților se mișcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire; ea trezește înaintea ta umbrele, pe toți mai marii pământului, scoală de pe scaunele lor de domnie pe toți împărații neamurilor.

10. Toți iau cuvântul ca să-ți spună: „Și tu ai ajuns fără putere ca noi și tu ai ajuns ca noi!”

11. Strălucirea ta s-a coborât și ea în Locuința morților, cu sunetul lăutelor tale; așternut de viermi vei avea, și viermii te vor acoperi.”

12. Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

13. Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,

14. mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

15. Dar ai fost aruncat în Locuința morților, în adâncimile mormântului!

Iar pedepsirea împăratului Babilonului și a Babilonului înseamnă punerii capăt a domniei răului pe pământ:

20. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul. Nu se va mai vorbi niciodată de neamul celor răi.

21. Pregătiți măcelărirea fiilor, din pricina nelegiurii părinților lor! Ca să nu se mai scoale să cucerească pământul și să umple lumea cu cetății!

22. Eu Mă voi ridica împotriva lor! – zice Domnul oștirilor – și voi șterge numele și urma Babilonului, pe fiu și nepot – zice Domnul.

23. Voi face din el un culcuș de arici și o mlaștină și îl voi mătura cu mătura nimicirii – zice Domnul oștirilor.”

Isaia 24-25 celebrează triumful de la finalul istoriei tocmai ca și rezultat al căderii Babilonului. În Isaia 24 cetatea și țara lui Iuda sunt pustiite din pricina fărădelegilor lor. Dar în mijlocul prăpădului apare deodată și pe neașteptate o RĂMĂȘIȚĂ care celebrează istoria. Domnul care pedepsea pe Iuda, pedepsește pământul cu împărații lui dar și lumile spirituale care-l controlează. Și apoi Domnul va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim strălucind de slavă în fața bătrânilor lui:

1. Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii;

2. cum se întâmplă preotului se întâmplă și poporului: stăpânului, ca și slugii; stăpânei, ca și slujnicei; vânzătorului, ca și cumpărătorului; celui ce dă cu împrumut, ca și celui ce ia cu împrumut; datornicului, ca și cel căruia îi este dator.

3. Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa.

4. **Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere,**

5. **căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic!**

6. De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiurilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.

7. Mustul stă trist, via este veștejită; toți cei ce erau cu inima veselă suspină.

8. A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselia gălăgioasă, s-a dus bucuria harpei.

9. Nu se mai cântă când se bea vin, și băuturile tari li se par amare celor ce le beau.

10. **Cetatea pustie este dărâmată; toate casele sunt închise, nu mai intră nimeni în ele.**

11. Pe ulițe se strigă după vin; s-a dus orice desfătare, nu mai este nicio veselie în țară.

12. Numai pustiire a mai rămas în cetate, și porțile stau dărâmate.

13. Da, în țară, în mijlocul popoarelor este ca atunci când se scutură măslinul sau ca la culesul ciorchinilor rămași după culesul viei.

14. Ceilalți însă, care vor mai rămâne, își înalță glasul, scot strigăte de veselie; de pe țărmurile mării, laudă măreția Domnului. –

15. Proslăviți, dar, pe Domnul în locurile unde strălucește lumină, laudați Numele Domnului Dumnezeului lui Israel, în ostroavele mării! –

16. De la marginile pământului auzim cântând: „Slavă Celui Neprihănit!” Dar eu zic: „Sunt pierdut! Sunt pierdut! Vai de mine! Jefuitorii jefuiesc, jefuitorii se înverșunează la jaf.”

17. Groaza, groapa și lațul vin peste tine, locuitor al țării!

18. Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază cade în groapă, și cel ce se ridică din groapă se prinde în laț; căci se deschid stăvilarele de sus și se clatină temeliiile pământului!

19. Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă,

20. pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică.

21. În ziua aceea, Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului.

22. Aceștia vor fi strânși ca prinși de război și puși într-o temniță, vor fi închiși în gherle și, după un mare număr de zile, vor fi pedepsiți.

23. Luna va fi acoperită de rușine, și soarele, de groază; căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim, strălucind de slavă în fața bătrânilor Lui. –

Iar apoi în Isaia 25-26 urmează un cântec de biruință:

Capitolul 25

1. Doamne, Tu ești Dumnezeul meu; pe Tine Te voi înălța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie.

2. Căci ai prefăcut cetatea (Babilon) într-un morman de pietre, cetățuia cea tare, într-o grămadă de dărâmături; cetatea cea mare a străinilor este nimicită, și niciodată nu va mai fi zidită.

3. De aceea Te slăvesc popoarele puternice, și cetățile neamurilor puternice se tem de Tine.

4. Căci Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii; căci suflarea asupraitorilor este ca vijelia care izbește în zid.
5. Cum domolești căldura într-un pământ arzător, așa ai domolit zarva străinilor; cum este înăbușită căldura de umbra unui nor, așa au fost înăbușite cântările de biruință ale asupraitorilor.
—
6. Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor, pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite.
7. ***Și, pe muntele acesta, înlătură marama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile;***
8. nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit.
9. În ziua aceea vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam; acum, să ne înveselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!”
10. Căci mâna Domnului se odihnește pe muntele acesta; dar Moabul este călcat în picioare pe loc, cum este călcat în picioare paiul în bălegar.
11. În mijlocul acestei băltoace, el își întinde mâinile, cum le întinde înotătorul ca să înoate; dar Domnul îi doboară mândria și face de nimica dibăcia mâinilor lui.
12. El surpă, prăbușește întăriturile înalte ale zidurilor tale, le prăbușește la pământ, în țărână.

Capitolul 26

1. În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: „***Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură.***”
2. Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios.
3. Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.
4. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.
5. El a răsturnat pe cei ce locuiau pe înălțimi, ***El a plecat cetatea îngâmfată; a doborât-o la pământ și a aruncat-o în țărână.***
6. ***Ea este călcată în picioare, în picioarele săracilor, sub pașii celor obijduiți.***”

7. Calea dreptului este neprihănirea; Tu, care ești fără prihană, netezești cărarea dreptului.
8. De aceea Te așteptăm, Doamne, și pe calea judecăților Tale; sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta.

Măhrama de peste Neamuri este luată și ocară poporului Său este îndepărtată de pe tot pământul. Se celebrează biruința finală. Și toate acestea sunt posibile pentru că cetatea cea tare, cetatea cea mare a Neamurilor a fost zdrobită.

Și în contextul restaurării finale a lui Israel din Isaia cap.40-66 descoperim un capitol întreg dedicat Babilonului:

Capitolul 47

1. Coboară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului; șezi pe pământ, fără scaun de domnie, fiica haldeilor; căci nu te vor mai numi subțirică și plăcută.
2. Ia pietrele de moară și macină făină; scoate-ți marama, ridică-ți poala rochiei, descoperă-ți picioarele, treci râurile!
3. Goliciunea ți se va descoperi, și ți se va vedea rușinea. Mă voi răzbuna și nu voi cruța pe nimeni. –
4. Răscumpărătorul nostru Se cheamă Domnul oștirilor, Sfântul lui Israel. –
5. Șezi într-un colț și taci, fata haldeilor! Căci nu te vor mai numi împărăteasa împărățiilor.
6. Mă mâniaseam pe poporul Meu, Îmi pângărisem moștenirea și-i dădusem în mâinile tale: dar tu n-ai avut milă de ei, ci ți-ai apăsât greu jugul asupra bătrânului.
7. Tu ziceai: „În veci voi fi împărăteasă!”, și nu te-ai gândit, nici n-ai visat că lucrul acesta are să se sfârșească.
8. Ascultă însă acum, tu cea deodată plăcerilor, care stai fără grijă și zici în inima ta: „Eu, și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă și nu voi fi niciodată lipsită de copii!”
9. Și totuși aceste două lucruri ți se vor întâmpla deodată, în aceeași zi: și pierderea copiilor, și văduvia; vor cădea asupra ta cu putere mare, în ciuda tuturor vrăjitoriilor tale și multelor tale descântece.
10. Căci te încredeai în răutatea ta și ziceai: „Nimeni nu mă vede!” Înțelepciunea și știința ta te-au amăgit, de ziceai în inima ta: „Eu și numai eu.”
11. De aceea, nenorocirea va veni peste tine fără să-i vezi zorile; urgia va cădea peste tine fără s-o poți împăca; și deodată va veni peste tine prăpădul pe neașteptate.
12. Vino, dar, cu descântecele tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, cărora ți-ai închinat munca

din tinerețe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti.

13. Te-ai oboșit tot întrebând; să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc, după lunile noi, ce are să ți se întâmple!

14. Iată-i, au ajuns ca miriștea pe care o arde focul și nu-și vor scăpa viața din flăcări: căci nu va fi ca un cărbune la care se încălzește cineva, nici un foc la care stă.

15. Așa va fi soarta acelor pe care te oboseai să-i întrebi. Și cei cu care ai făcut negoț din tinerețea ta se vor risipi fiecare într-o parte: și nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor.

Aici se insistă pe mândria și vrăjitoria Babilonului. Într-adevăr Babilonul era din vechime un centru cumplit al ocultismului care întrecea chiar ocultismul din Egipt. Iată de ce nu Asiria, ci Babilonul a primit slujba nimicirii Templului. Babilonul era mai stricat ca Asiria care nu excela atât de mult în vrăjitorie și ghicitorie. Dar Domnul păstrează acest popor stricat și mândru al babilonienilor pentru această slujbă de ocară care îi va aduce și o mare pedeapsă. În contrast cu Ierusalimul restaurat, Babilonul devine un simbol al răului, al maleficului, al domniei lui Lucifer pe pământ. Babilonul exista ca cetate stricată de multă vreme. Neascultarea lui Israel a făcut posibilă ascensiunea și influența sa malefică pe scena mondială. Dar geneza, nașterea Babilonului are loc înainte de neascultarea lui Israel. Babilonul e strâns legat chiar de turnul Babel. Iosephus Flavius chiar precizează că înaltul zigrat din Babilon care a dăinuit vreme de secole era chiar turnul Babel din Genesa 11. Deci, după ce Domnul a dat naștere popoarelor la turnul Babel, unul din aceste popoare s-a întors la turnul Babel, la locul răzvrătirii omenirii pentru a continua lucrarea răului. Observăm deci că după geneza popoarelor, atât Yahwe cât și Șarpele caută să-și facă un popor și o cetate prin care să influențeze lumea. Domnul alege pe Avraam, pe Israel și Ierusalimul. Șarpele alege pe Haldei și Babilonul. Cele două națiuni se dezvoltă concomitent. Dar când Israelul atinge apogeul neascultării, străvechiul Babilonul se poate manifesta în istorie ca putere mondială. Deci am putea aduce o mică corecție la interpretările noastre din Ieremia cap.1-6. Stricatul Babilon exista înainte de apogeul neascultării lui Israel. Neascultarea lui Israel îi mărește puterea de manifestare în istorie. Se pare deci că Babilonul antic prefigurează neamul nelegiuit care-l va aduce pe scena istoriei pe Anticrist și prin care se va realiza domnia acestuia pe pământ.

Toate acestea fiind spuse, nu suntem uimiți să găsim la finalul cărții Apocalipsei două capitole dedicate căderii Babilonului, precum și faptul că această cădere va precede finalul glorios al restaurării finale. Dar marea uimire din Apocalipsa este că acest Babilon este distrus de fiară (anticrist), și este asociat chiar cu Ierusalimul și cu poporul lui Dumnezeu cel apostat. Ne-am fi așteptat ca împăratul Babilonului să fie fiara, iar Babilonul să fie capitala împărăției acestuia. Dar Babilonul din Apocalipsa apare ca o entitate diferită de fiară, care într-adevăr, coabitează cu fiara, ca apoi să fie distrus prin fiară. De asemenea asocierea dintre Babilonul din

Apocalipsa și Ierusalim este de asemenea șocantă. În toate profețiile din Isaia și din Ieremia, Babilonul e o cetate distinctă de Ierusalim, și pusă mereu în contrast cu Ierusalimul. Ierusalimul e pedepsit pentru păcatele lui prin Babilon, dar apoi este curățit și renaște. Dar Babilonul e distrus pentru totdeauna. Însă în Apocalipsa 11 cetatea cea tare, e locul unde a fost răstignit Domnul lor, deci o asociere clară cu Ierusalimul. De asemenea în Apoc.17-18 căderea cetății celei mari este construită prin amestecarea unui set de imagini profetice din Vechiul Testament și din Evangheliile. Primul set și cel mai consistent vizează profețiile despre căderea Babilonului antic. Al doilea set vizează profețiile adresate Ierusalimului antic. Iar al treilea cele Tirului antic. Asocierea dintre Tir și Babilon poate e lesne de înțeles. Dar cum de Ierusalimul este asociat cu Babilonul? Da, păcatul Ierusalimului a mărit puterea de manifestare a Babilonului. Da, Ierusalimul, prin păcatul lui, a intrat o vreme sub stăpânirea aceluiaș Lucifer care domnea peste Babilon. Și Ierusalimul și Babilonul au fost ostili rămășiței credincioase a lui Iuda. Da, există asemănări și legături între cele două cetăți, dar distincția dintre cele două rămâne în Vechiul Testament mereu foarte clară. În ciuda păcatelor Ierusalimului, Babilonul este pedepsit din pricină că a pustiit Ierusalimul! Ca nodul să devină și mai încâlcit, în profețiile din Apocalipsa 17-18 există asemănări atât cu Ierusalimul sec.1 cât și cu Roma sec.1. Roma sec.1 este un ecou al Babilonului de altădată. Păcatul Ierusalimului face posibilă ascensiunea Romei. Roma devine un loc al desfrâului, crimelor, mândriei, lăcomiei și risipei, și promovează toate acestea în lume prin Imperiul Roman. La fel ca Ierusalimul și Roma prigonește rămășița credincioasă. Conform tradiției și Pavel și Petru mor martirizați la Roma. Roma e cea care distruge Ierusalimul și Templul în anul 70. Imperiul Roman decade și Roma este apoi pustiită și ea de barbari după vreo patru secole. Dar nici ea, ca și Babilonul antic, nu este rasă din temelii. Și spre deosebire de Babilonul antic, nu ajunge niciodată o ruină părăsită. Toate acestea măresc misterul și marea taină a Babilonului din Apocalipsa.

Iată câteva noi observații despre realitatea Babilonului din Ieremia 51-52:

- În 51:7 Babilonul este un potir în mâna Domnului care îmbăta tot pământul. Neamurile au băut din vinul lui, de aceea au fost neamurile ca într-o nebulă. Acest verset poate avea măcar trei interpretări distincte. Se poate face aluzie la potirul din Ieremia capitolul 25 care este vărsat peste toate neamurile de Domnul prin Ieremia pentru a fi pedepsite. În acest tabloul al pedepsei, Babilonul are un rol cheie pentru că neamurile se opun lui și astfel sunt pedepsite. A doua interpretare are în vedere influența nocivă spirituală a Babilonului asupra neamurilor. Babilonul era o civilizație superioară cu mult lux, opulență, confort, era un centru al vrăjitoriei și ocultismului, era un centru al economiei mondiale care încuraja o economie mondială, era un promotor al globalizării. Prin toate acestea Babilonul a sedus neamurile spre un mod de viață fără Dumnezeu bazat pe confort, vrăjitorie și ideea de a face cât mai mulți bani chiar cu prețul

dezrădăcinării din țara de origine. A treia interpretare subliniază faptul că Babilonul a ațâțat și pe celelalte neamuri împotriva Ierusalimului. Într-adevăr, armata babiloniană conținea trupe din mai toate neamurile cucerite de acestea (vezi Ier.34:1). Astfel, nu doar Babilonul ci și celelalte neamuri au participat pline de trufie la actul dărâmării cetății și Templului Domnului. Cele trei interpretări nu se exclud reciproc.

- O civilizație superioară nu este neapărat lucrarea lui Dumnezeu și semnul binecuvântării sale. Am văzut că Amoniții și Moabiții se puteau bucura de propășire chiar dacă jertfeau copiii idolilor lor. De asemenea, Egiptul și Babilonul au dat naștere la două civilizații superioare care au eclipsat nivelul și felul de trai al celorlalte popoare. Dar Egiptul și Babilonul erau și campionii ocultismului din lumea antică. Și totuși în ce privește organizarea, comerțul, infrastructura, tehnologia, igiena, confortul, cultura etc, cele două civilizații dădeau lecții neamurilor din jur, și în multe privințe chiar lui Israel. Dar în spatele progresului lor nu stătea binecuvântarea și lucrarea lui Dumnezeu, ci mai degrabă o lume spirituală care dorea să creeze o alternativă credibilă civilizației propuse de Israel. Această lume spirituală propunea un mod de viață ocult și idolatru. Slava civilizațiilor reprezenta modalitatea prin care celelalte neamuri erau seduse. În cele din urmă și Yahwe dorea să atragă neamurilor atenția asupra religiei lui Israel prin propășirea acestuia. Cel rău îi copie strategia. Astfel, superputerile lumii nu sunt nici pe de parte națiunile cele mai binecuvântate de Dumnezeu. Sunt mai degrabă civilizații care seduc popoarele, ca Babilonul de altădată, către un mod de viață fără Dumnezeu.
- În Daniel cap.2 Nebucadnețar este capul de aur al chipului visat de Nebucadnețar. Acest chip pare a întrupa omenirea prin civilizațiile alternative propuse de aceasta. La final, toate aceste civilizații vor fi distruse, și va fi adusă pe pământ civilizația eternă a domniei lui Mesia. Dar dacă Nebucadnețar este Capul, înseamnă că odată cu imperiul Babilonian s-a realizat o influențare a mentalului popoarelor care va dăinui până la finalul istoriei. Babilonul prin vrăjitoria și păcatele lui a adus pe pământ o lume spirituală care a continuat să lucreze cu putere în toată istoria care a urmat.
- În 51:58-64, profeția despre Babilon se încheie cu acel tablou ciudat când Ieremia îi cere lui Seraia (care făcea parte din delegația lui Zedechia care mergea în Babilon) să citească în Babilon profețiile împotriva Babilonului, apoi să arunce sulul în Eufrat și să rostească acea rugăciune către Domnul. Și se pare că Seraia nu este trimis să rostească acest mesaj robilor de război. Ci el trebuie să le citească cu voce tare în singurătate pe malurile Eufratului. Gestul vizează mai

mult lumile nevăzute, lumile spirituale și apoi pe Dumnezeu Însuși. Observăm că profețiile împotriva Babilonului au fost rostite înainte de a fi nimicite Ierusalimul. Și ne întrebăm de ce a simțit Ieremia nevoie să se facă acest gest? Înțelegem de ce nu s-a dus el însuși în Babilon. Poate nu ar fi fost primit de delegația lui Zedechia, poate pentru a preveni o acuză de genul: *tu ești spionul Haldeilor* etc. Dar de ce îi cere lui Seraia să facă acest gest? Gestul presupune citirea cu voce tare. Dar Ieremia nu putea să citească el cu voce tare în Babilon? Dar Ieremia vrea ca acest mesaj să fie citit chiar în Babilon, chiar în locul destinat pieirii. ***Deci citirea cu voce tare înaintea Domnului în locul cu pricina!*** Prin acest gest însoțit de rugăciunea din v.62, Ieremia vrea parcă să se asigure că profeția se va împlini cu adevărat. Dar oare se îndoia Ieremia de acest lucru? Oare dacă Domnul anunțase profeția, ea nu avea să se împlinească în mod cert? Ne aducem aminte de discuția din Ieremia cap.1. Era Ieremia doar o portavoce a deciziilor divine cu privire la istorie sau mai mult de atât? Conclucra Ieremia cu Domnul la împlinirea acestor profeții? Era într-un fel nevoie ca aceste profeții să fie proclamate pe pământ de un om pentru a se împlini? Acum, la finalul lui Ieremia înclinăm să oferim un răspuns pozitiv. Ieremia era mai mult decât o porta-voce. El conclucra cu Domnul. Rostirea profețiilor era importantă în acest proces. Se pare că Ieremia înțelege această legitate. Și astfel trimite pe Seraia să facă acest gest în Babilon. Și el pare să priceapă că este important și LOCUL unde se rostește mesajul. El ține ca mesajul judecării Babilonului să fie proclamat chiar în Babilon, în auzul lumilor spirituale de acolo. Cuvântul scris al lui Dumnezeu împotriva Babilonului este scufundat în Eufrat. Nu pentru oameni, dar ca mărturie în realitatea văzduhului. Acel sul s-a stricat. Oamenii nu-l mai puteau citi. Dar în realitatea spirituală a rămas VIU. Astfel, parcă Ieremia vrea ca ori de câte ori Domnul va privi Babilonul din ceruri să vadă și gestul lui Seraia care pune în ochii Domnului cuvântul pe care El Însuși Îl rostise împotriva Babilonului. La fel cum după sute de ani, când Domnul privea Ierusalimul încă vedea VIUL credincioșiei lui David, la fel Domnul vedea VIUL gestului și rugăciunii lui Seraia chiar după ce sulul s-a scufundat și Seraia s-a întors în Ierusalim. În lumea spirituală, proclamarea, rugăciunea, dă naștere unor realități PERMANENTE care străbat istoria și care continuă să o influențeze și DUPĂ ce cel care a rostit predica sau rugăciunea a plecat de acolo sau a murit. Noi avem falsa impresie că vorbele, gândurile, rugăciunile, predicile vin și pleacă. Nimic mai fals! Ele rămân VII înaintea Domnului peste veacuri. La fel și gândurile, și vorbele rele. Ne aducem aminte în această lumină de influența istorică a lui David, în contrast cu influența istorică a lui Manase. Astfel, Ieremia, care a înțeles aceste legități spirituale, vrea să lase în Babilon acest stâlp de aducere aminte spiritual care să străbată istoria, să aducă aminte Domnului de cuvântul rostit împotriva Babilonului și chiar poate să

grăbească judecarea lui. Și e important și locul în care este rostit mesajul. Ne aducem aminte că sfârșitul va veni după ce Evanghelia va fi rostită în toată lumea. Porunca nu este să convertim pe toată lumea la Hristos ci să proclamăm la toată lumea pe Hristos. Se pare că e important ca în fiecare colț al lumii să fie proclamată Evanghelia lui Hristos. Pavel în 1 Cor11 ne învață că prin Cină noi vestim/proclamăm moartea Domnului până va veni El. Astfel, proclamarea venirii Domnului e strâns legată de venirea efectivă a Domnului. Proclamarea este vârful de lance al lucrării pauline și al misiunii Bisericii. Printre ultimile cuvinte ale lui Pavel către Timotei și Biserica ce va urma în istorie, el insistă ca Evanghelia să continue să fie proclamată cu îndrăzneală. Pentru noi rugăciunile și predicile lui Pavel sunt realități de mult apuse. Dar în lumea spirituală nu e deloc așa. Rugăciunile și predicile lui Pavel încă lucrează în văzduhul istoriei. Dacă s-ar da cortina vizibilului la o parte am vedea cum *TRECUTUL* de mult apus este încă atât de activ în istorie. Rugăciunile încă sunt VII înaintea scaunului de domnie al Domnului și predicile încă se aud. Dar și păcatele sunt vii și încă se aud cerând răzbunare asupra locuitorilor pământului. Fiecare suflet este o poartă pentru lumile spirituale și lasă o moștenire spirituală în văzduhul istoriei, fie bună, fie rea. Totuși am o veste mare: binele e mai puternic decât răul, viața e mai puternică decât moartea. Binele unui Iov poate eclipsa răul făcut de o lume, și credințioșia unui David poate pune în umbră multe secole păcatele Ierusalimului. Binele făcut de un părinte deschide o poartă de binecuvântare pentru o mie de ani pentru toți urmașii săi, iar răul făcut de un părinte deschide o poartă a blestemului pentru doar patru generații.

Revenim la dilema Babilonului din Apocalipsa. Paradoxurile legate de acest Babilon pot fi soluționate în diferite moduri. Unii exegeți au propus existența a două Babilonuri: Babilonul religios care înglobează toate religiile false ale lumii, Babilon a cărui judecată este descrisă în Apoc.17, și Babilonul economic, ca structură a economiei mondiale a cărui judecată e descrisă în Apoc.18. O altă variantă e aceea de a observa că spre deosebire de literatura profetică veterotestamentară, Apocalipsa apelează mai mult la metafore și simboluri, și vorbește mult mai consistent despre realitățile spirituale din spatele scenei vizibile a istoriei. În contrast cu Apocalipsa, Ieremia și ceilalți profeți insistă mai mult pe elementele din scena istorică și mai puțin sau indirect spre realitățile spirituale din spatele scenei. Astfel în Ieremia pornim de la imaginile fizice pentru a deduce realitățile spirituale din spate. În schimb în Apocalipsa, cel mai adesea pornim de la realitățile spirituale din spatele cortinei (reprezentate prin imagini, simboluri, metafore) pentru a ajunge la reprezentarea lor în istoria concretă. Chiar așa începe cartea. În capitolul 1 nu aflăm mai întâi de Hristos în mijlocul celor 7 Biserici ale Asiei ținând în

mâna dreaptă 7 Îngeri, ci vedem mai întâi un Fiu al omului care șade în mijlocul a 7 sfeșnice și care ține în mâna dreaptă 7 stele, și apoi ni se explică taina (sau semnificația) acestora: Fiul Omului este Hristos, cele 7 sfeșnice sunt cele 7 Biserici din Asia Mică, iar cele 7 stele sunt îngerii celor 7 Biserici. Astfel e foarte important v.20 din capitolul 1:

20. Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici; și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici.

Astfel termenul de taină este folosit pentru a explica semnificația SIMBOLURILOR folosite, iar în cazul celor 7 sfeșnice pentru a parcurge drumul de sus în jos, de la realitatea spirituală la realitatea istorică, concretă, vizibilă. Să urmărim unde mai apare acest termen de TAINĂ, și acest drum al tălmăcirii, de sus în jos, de la simbol la semnificația acestuia, sau de la realitatea spirituală nevăzută, la reprezentarea concretă, istorică, recognoscibilă.

Nr.	Simbolul	Semnificația acestuia
1	Fiul Omului	Isus Hristos
2	7 sfeșnice	Cele 7 Biserici din Asia Mică
3	7 stele	Cei 7 Îngeri ai celor 7 Biserici
4	Cele patru făpturi vii	Cei patru Heruvimi din jurul chivotului sau scaunului de domnie al Domnului
5	Cei 24 de bătrâni	24 de îngeri sau 24 din oamenii răscumparați de pe pământ?
6	Mielul care părea junghiat	Isus Hristos
7	Cele 7 coarne și cei 7 ochi ai Mielului	Cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul
8	Cartea cu cele 7 peceți	Planul lui Dumnezeu cu istoria răscumpărării omului și creației
9	Cel ce stă pe calul alb	Hristos (?) – cel ce biruiește
10	Cel ce stă pe calul roș	Lucifer (?) - cel ce ia pacea de pe pământ
11	Cel ce are o cumpănă și stă pe un cal	Realitatea foametei pe pământ

	negru	
12	Cel ce stă pe calul gălbui	Moartea și Locuința morților – ¼ din oameni uciși cu sabia, cu foamea, cu molimă și cu fiarele pământului
13	Cei 144.000 de mii din toate semințiile fiilor lui Israel	Rămășița credincioasă a lui Israel (din sec.1, din istorie, de la finalul istoriei?)
14	O gloată din orice neam și limbă ce nu poate fi numărată îmbrăcați în haine albe.	Ei vin din necazul cel mare și și-au spălat hainele în sângele Mielului (oamenii răscumparați de pe pământ în toată istoria, în perioada Bisericii , la finalul istoriei?)
15	Fumul de tămâie	Rugăciunile sfinților
16	Primele 6 trâmbițe	Urgii care vatamă pământul și oamenii, dar oamenii nu se pocăiesc de faptele lor.
17	Măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei care se închină în el.	Templul fizic (de la Ierusalim) sau cel spiritual (Biserica)?
18	Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată, căci a fost dată Neamurilor	Fizic sau spiritual?
19	Neamuri care vor călca în picioare sfânta cetate	Ierusalimul fizic sau cel ceresc?
20	O vor călca în picioare timp de 42 de luni	42 de luni sau altceva?
21	Voi da celor doi martori ai mei să proorocească îmbrăcați în saci timp de 1260 de zile.	<i>Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea pământului întreg. Ei au putere să lovească pământul cu orice urgie vor voi. – 2 oameni deci mai degrabă decât două comunități</i>
22	Când își vor isprăvi mărturisirea fiara care se ridică din Adânc va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.	Anticrist și împărăția sa îi va omorî.
23	Trupurile lor moarte vor zăcea în piața	Locul unde a fost răstignit și Domnul

	cetății celei mari, care în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt	lor. (deci cetatea istorică a Ierusalimului).
24	După 3,5 zile duhul de viață de la Dumnezeu va intra în ei	Învierea din morți a celor doi proroci.
25	Femeia învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună cu 12 stele pe cap.	Poporul Israel.
26	Un mare balaur roș cu 7 capete, 10 coarne și 7 cununi împărătești	Șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, care înșală întreaga lume.
27	Femeia a născut un Copil.	Nașterea lui Isus din poporul lui Israel, prin Maria.
28	Copilul a fost răpit la Dumnezeu.	Învierea și înălțarea lui Isus Hristos.
29	O fiară cu 10 coarne și 7 capete.	Anticrist și împărăția sa. (putere politică)
30	O a doua fiară	Proorocul mincinos. (putere religioasă)
31	Primirea semnului fiarei pe mână sau pe frunte. Aici e înțelepciunea, cine are pricepere să socotească numărul fiarei. Este un număr de om. Și numărul ei este 666.	Ce corespondent are în realitatea concretă?
32	Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună stăteau cu el 144.000 de mii care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Ei nu s-au întinat cu femeii căci sunt verguri. Au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună și sunt fără vină.	Mielul la Ierusalim cu rămășița mântuită a evreilor?
33	O curvă mare, șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărății pământului și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei. În pustie o femeie șadea pe o fiară de culoare stacojie. Femeia aceasta era	De ce te miri? Își voi spune TAINA acestei femei și a fiarei care o poartă: - <u>Taina fiarei</u> : aici e mintea plină de înțelepciune. Cele 7 capete

	<p>îmbrăcată și purpură și stacojiu (culoarea roșie a balaurului și a fiarei). Era împodobită cu aur, pietre scumpe. Ținea în mână un pahar de aur plin cu spurcăciunile și necurățiile ei. Și era îmbătată de sângele ucenicilor lui Isus. Pe frunte purta scris un nume, o taină: Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.</p>	<p>sunt 7 munți pe care șade femeia. Sunt și 7 împărați: 5 au căzut...fiara însăși este al 8-lea împărat. Și cele 10 coarne sunt 10 împărați care vor domni împreună cu fiara. Cele 10 coarne și fiara vor urî pe curvă și o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde în foc.</p> <p>- <i>Taina femeii:</i> apele pe care le-ai văzut pe care șade curva sunt noroade, neamuri și limbi. Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are autoritate peste împărății pământului.</p>
--	---	--

Observăm că nu putem supraspiritualiza Apocalipsa. Simbolurile trimit spre realități spirituale sau istorice concrete, accesibile înțelesului nostru. Copilul e Hristos Isus, femeia - Israel, fiara - împărăția unui împărat, stelele sunt îngeri, sfeșnicile sunt 7 Biserici. Astfel, curva cea mare e logic să trimită la o realitate concretă. Și e foarte important să sesizăm că ideea de cetate cea mare nu face parte din simboluri (coloana 1), ci din tălmăcirea acestora (coloana 2). La fel cum taina celor 7 sfeșnice era cele 7 Biserici, la fel cum taina fiarei este al 8-lea împărat, la fel taina curvei din pustie este realitatea cetății celei mari. Deci curva reprezintă efectiv o cetate istorică. Numele de Babilon este o taină. Deci trebuie tălmăcită, deci nu se referă la Babilonul istoric de pe Eufrat. Și la fel cum cetatea cea mare în înțeles duhovnicesc se cheamă Sodoma și Egipt, la fel de bine se poate chema și Babilon. Într-adevăr, Babilonul istoric al vrăjitoriei și ocultismului era oglindirea vizibilă a realității spirituale a Ierusalimului apostat din vremea lui Ieremia. La fel și Roma desfrânată a sec.1 era oglindirea vizibilă a realității spirituale malefice ce se ascundea sub religiozitatea Ierusalimului din sec.1. Astfel se poate explica asocierea dintre Ierusalim și Babilon, și dintre Ierusalim și Roma. Dar această asociere pe plan spiritual, ar putea ea să coincidă și pe plan fizic la finalul istoriei? ***Da, dacă Anticristul va face din Ierusalim capitala Imperiului Său!*** Iată o variabilă, o posibilitate pe care nu am luat-o până acum în calcul. Dar are ea susținere din alte pasaje din Scriptură? Conform profețiilor din Daniel, Anticristul se va declara Dumnezeu în Templul de la Ierusalim. Deci Ierusalimul va fi în atenția sa. Mai mult, în Daniel 11:45 găsim următoarea profeție despre cornul cel mic de la finalul istoriei (care nu s-a împlinit în perioada lui Antioh Epifanes):

- Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi, își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va veni în ajutor.

Deci Anticristul va locui într-un imens oraș-palat care va începe din Ierusalim până la Marea Mediterană. Oare va deveni Ierusalimul capitala Nebucadnețarului de la finalul istoriei? Oare astfel se explică asocierea nu doar spirituală, ci și fizică dintre Ierusalim și Babilon în cartea Apocalipsei? Oare aceasta e taina Babilonului? Oare aceasta e taina plină de înțelepciune care să priceapă de ce femeia șade pe 7 munți, trimițând la Roma? Și ne aducem aminte imediat că numărul 666 apare în Vechiul Testament în vremea lui Solomon (cu privire la bogățiile lui) care a devenit împăratul apostat care a locuit la Ierusalim. Ne aducem aminte de faptul că Irod, un al prototip al Anticristului, ședea la Ierusalim și de acolo a poruncit omorârea lui Mesia. Irod a reconstruit templul de la Ierusalim de altfel. Deci iată că avem și profeții concrete și imagini profetice care ne sugerează că Anticristul își va fixa capitala imperiului său mondial la Ierusalim. Și dacă va începe acolo construcția unui oraș-palat imens până la Marea Mediterană, e logic ca toată economia mondială să fie pompată acolo la Ierusalim și distrugerea acestuia să declanșeze reacția negustorilor și împăraților din Apoc.18. Și de aici ipoteza: va fi Anticristul un evreu sau un apropiat al evreilor ca Irod cel Mare? Iată deci un posibil scenariu:

- După ce Anticristul se vindecă miraculos, preia puterea mondială. Se declară în Templul de la Ierusalim Dumnezeu și face din Ierusalim capitala Imperiului Său. Pompează toată bogățiile Imperiului său spre Ierusalim spre a face din acesta cel mai slăvit oraș al lumii care să eclipseze toate celelalte cetăți ale neamurilor. (deci Templul de la Ierusalim este reconstruit înainte de vindecarea răni de moarte a lui Anticrist? Și dacă da, e reconstruit tot prin intervenția lui?)
- Și oare prin acest gest nu urmărește să ademenească toți evreii din diaspora la Ierusalim pentru a-i nimici mai pe urmă? 3,5 ani de zile el nu se poate atinge de femeie și de Ierusalim.
- În acești 3,5 ani de zile, cei doi prooroci își țin mărturia la Ierusalim. Nici de ei fiara nu se poate atinge. Sunt protejați miraculos de Domnul. În timpul acesta ei lovesc tot pământul cu diferite urgii. Dar în acești 3,5 ani creștinii sunt prizonieri și omorâți de fiară. Iar evreii se pare că sunt de partea lui Anticrist și participă la omorârea sfinților. Ca Saul de altădată prigonesc pe creștini.
- Dar se încheie cei 3,5 ani. Proorocii sunt apoi omorâți de Anticrist spre bucuria întregului pământ. Apoi Anticristul distruge Templul și cetatea Ierusalimului plină de evrei. Neamurile plâng, cerul se bucură.
- Rămășița de evrei rămasă în viață se căiește și dă slavă lui Dumnezeu (cei 144000?). Mesia vine pe muntele Sionului, pe ruinele cetății și aduce judecata

neamurilor și lui Anticrist și mântuirea rămășiței.

Explicarea tainei femeii din Apoc.17 insistă pe faptul că femeia e cetatea cea mare. Deci expresia „cetatea cea mare” face parte din coloana 2 a realității reprezentate de simbol și nu din coloana 1 a simbolurilor. În Apocalipsa (și de regulă în literatură) simbolul nu este explicat printr-un alt simbol care necesită o altă explicație. Astfel deducem că expresia *cetatea cea mare* nu mai este un nou simbol ci realitatea istorică concretă ce explică simbolul femeii. Astfel cetatea cea mare, este o cetate foarte mare, este cetatea cea mai mare și slăvită a lumii, cum era Babilonul pe vremea lui Nebucadnețar și Roma pe vremea autorului Apocalipsei. Dar această cetate cea mare este și locul unde a fost răstignit Domnul Hristos. Deci profeția vizează o vreme când Ierusalimul va deveni cetatea cea mare a lumii, un nou Babilon sau o nouă Romă care va eclipsa prin lux și bogăție toate celelalte orașe ale lumii.

Ne aducem aminte că profețiile din Daniel cap.9b, Zaharia cap.12-14, Matei cap.24, Marcu 13, Luca 21 insistă pe căderea cetății Ierusalim înaintea de finalul istoriei. Nu se vorbește de căderea altei cetăți. Dar în Ieremia 50-51, Isaia 13-14, Isaia 47, restaurarea finală e precedată de căderea Babilonului. Deci avem două variante: fie vor fi două cetăți distincte care vor cădea în aceeași vreme înaintea de finalul istoriei, fie la final cele două cetăți (Ierusalimul și capitala unui imperiu mondial) vor fi una și aceeași. La această enigmă pare să răspundă Apoc.17-18, care confirmă că finalul istoriei va fi precedat de căderea unei mari cetăți, însă această cetate este simultan Ierusalim și Babilon, poporul ales apostat și marea capitală a lumii. Astfel femeia care șade pe fiară ar putea sugera capitala imperiului mondial anticristic. Putem emite ipoteza că la final nu vor fi două cetăți distincte care vor cădea, ci una și aceeași. Babilonul va fi reconstruit în jurul Ierusalimului înghițindu-l. Astfel nu se vorbește de o renaștere a cetății în Apocalipsa, deși muntele Sionului apare ca loc important în desfășurarea evenimentelor. Și profețiile din Isaia insistă că cei mai mulți evrei vor fi sortiți pierii și doar rămășița va fi mântuită. Mântuitorul bleastă smochinul spunând: în veac nu vei mai da rod. Totuși via lui Israel rodește la final. Se pare că Isus nu rostește acest blestem asupra NAȚIUNII istorice, ci asupra acelei generații apostate, asupra acelei părți din Israel care s-a împietrit. La fel și aici în Apocalipsa, prin asocierea Babilonului cu Ierusalimului, se insistă că Ierusalimul apostat va fi distrus pentru totdeauna. Din rămășiță Domnul va reconstrui un nou Ierusalim care în sine devine o realitate total distinctă față de Ierusalimul apostat. În Ieremia 31b se insistă că Ierusalimul va fi reconstruit pe vechile sale dimensiuni. Însă cetatea cea mare e o cetate gigant cu dimensiuni mult mai mare decât cele ale Ierusalimului istoric. Ierusalimul istoric se pierde în marele Babilon și este înghițit de acesta. De aceea acesta este ras pentru totdeauna de pe pământ și NU mai este reconstruit. Și doar pe locul inițial al vechiului Ierusalim, Mântuitorul rezidește o nouă cetate care va fi plină de slavă prin alte elemente și nu prin opulență, lux exorbitant și mega-structuri. O trăsătură a cornului celui mic din Daniel 11 este că va cinsti doar pe Domnul cetățuilor. Alexandru Macedon este obsedat de urbanizare, de zidire de orașe. Și peste tot el ridică orașe cu

numele său, și vrea apoi să facă din vechiul Babilon cel mai mare oraș al lumii. Dacă și Anticrist va avea această trăsătură, ne închipuim cum va dori să arate propria capitală. Iar Ierusalim este locul de întâlnire a trei continente, și locul venerat de primele trei religii de pe pământ, și locul unde pot fi atrași evreii, și locul unde va putea intra în Templul declarându-se Dumnezeu. De ce nu ar alege Ierusalimul ca și capitală a Imperiului său? Și dacă acolo va fi sediul de închinare la Anticrist și creierul prigoanei creștinilor, atunci e și mai clar de ce cetatea cea mare e sursa amăgirii întregului pământ, așa cum insistă și Apoc.17 și Apoc.18. E interesant că în Apoc.18 Babilonul cel mare este asociat și cu Tirul din vechime împotriva căruia profetește Ezechiel. Dar Tirul era un mare centru comercial pentru că era un oraș-port. În Apoc.18 ni se sugerează că și Babilonul cel mare este un oraș-port, și un centru comercial mondial. Dar Ierusalimul nu este un port. Însă în ultimul verset din Daniel 11 ni se spune că Anticrist își va întinde corturile palatului său de la muntele slăvit până la mare. E vorba de Marea Mediterană, unde avea deschidere și Tirul antic. Astfel există varianta că Ierusalimul să fie dezvoltat atât de mult spre VEST până porțile sale ajung până la Marea Mediterană, devenind astfel și un mare-port, oraș comercial. Dacă lucrurile vor fi așa, înțelegem de ce Ierusalimul de la finalul istoriei va fi cetatea cea mare a neamurilor eclipsând toate celelalte mari metropole ale lumii din America, din Europa sau Asia. Mai înțelegem că TOȚI evreii de pe pământ vor încăpea foarte bine în acel oraș. Vor încăpea națiuni întregi. Căci de exemplu întreaga populație a României încape în orașe ca Londra, New York etc. Dar un oraș care cuprinde tot spațiul dintre Ierusalim și Marea Mediterană va fi ceva ce lumea nu a mai văzut. Și de aceea, și distrugerea lui va explica reacția lumii descrisă în Apoc.18. Astfel îndemnul de „fugi din Babilon” (care are acum o semnificație generală de sfințire și de detașare de lume – vezi 2 Cor.6:14-7:1), va avea atunci o semnificație fizică, literală pentru creștinii și evreii creștini din acea vreme. Desigur detașarea de spiritul Babilonului va face posibilă detașarea fizică de măreața cetate a Babilonului.